

T.B.M.M.
CUMHURİYET HALK PARTİSİ
Grup Başkanlığı
Tarih: 22.11.2016
Sayı: 918

Yrd. Doç. Dr. Gülay YEDEKÇİ
CHP İstanbul Millî vekili
Bayındırlık, İmar, Ulaştırma ve Turizm Komisyonu Üyesi

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

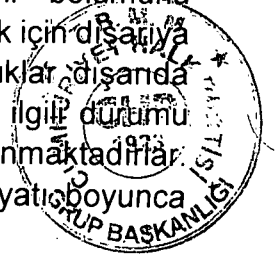
Anneleriyle cezaevinde yaşayan çocuklar cezaevini normal dünya, mahkûm kadınları da akrabaları sanarak büyümektedirler. Bu çocuklar büyürken taş zemininde ve avluya havalandırmaya çıkarılarak yürümeyi ve koşmayı öğrenmektedirler. Çocuklar güvenlik gerekçesiyle oyuncak görememekte, arkadaş edinmemekte, iyi beslenmemekte, iyi eğitim ile sağlık hizmeti alamamakta ve sosyalleşememektedir. En temel ihtiyaçlardan birisi de zihinsel gelişimin sağlanması için, yaşlılarıyla yan yana gelebilme ve oyun oynayabilmeleri gibi bir durumları yoktur. Bazı hapishanelerde açılan kreşlerin öğretmeni olmadığı için 0-3 yaş çocuklar da kreşe gidememektedir.

Cezaevlerinde anneleriyle birlikte kalan 2016 yılı itibariyle yaklaşık 500'den fazla çocuk var. Mahkum kadınlar, hapishanelerdeki hijyen sıkıntısından dolayı çocuklarını sürekli kucaklarında taşıyorlar çünkü bu çocukların büyük çoğunluğu koğuş ortamının soğuk olmasından dolayı hastalanıyorlar ve daha çok da böbrek hastası olmaktadır. Hapishane ortamı çocukların fiziksel ve zihinsel gelişimini de olumsuz etkilemektedir. Çocuklar hastalandığında cezaevlerinde sürekli doktor olmadığı için muayene koşulları da sorunlu olmaktadır.

Çocukların ayrı yatakları bulunmamakta anneleriyle beraber uyumak zorunda kalmaktadır. Annesi gözlerinin önünde çırılçıplak soyularak aranan kız çocuğunda büyük travmalar olmaktadır. Bu çocuklar çeşitli cezalardan yatan insanların bulunduğu koğuşlarda bulunmaktadır. Anneler çocuklarını hapishane ortamının kötülüğünden korumaya çalışırken diğer mahkûmlarla da mücadele etmek zorunda kalmaktadır.

Çocukların fiziksel gelişimi açısından gerekli olan beslenme ortamı yoktur. Bu durum bebeğini emziren kadınlar açısından da geçerlidir. Annelerin en büyük sıkıntılarından biri de çocuklarının hiçbir şey yiyememesi ve cezaevlerinde yemek konusunda alternatifin olmamasıdır. Çocuklara çocuk menüsü çıkmamakta, anneler kendi yemeklerini çocuklarına uygun hale getirerek yedirmektedirler.

Cezaevine giren kadınların büyük çoğunluğu çocuklarından ayrılmak zorunda kalmaktadır. Bu çocuklar yetiştirme yurtlarına verilmektedir. Çocuklarıyla cezaevine giren kadınlar ise koğuşlarında anlayışla karşılanmamakta ve istenmemektedirler. Hapishanede doğmuş ya da altı yaşına kadar çocukluğunun bir bölümünü hapishanede geçirmiş, dünyayı hapishane ortamından ibaret sayan çocuk için dışarıya çıkmak, annesinden ayrılmak çok büyük travma olmaktadır. Bu çocuklar dışarıya çevreye ve okula uyum sağlayamamaktadır. Eğer çocuğun annesiyle ilgili durumu biliniyorsa okulda ve bulundukları ortamda diğer çocuklar tarafından dışlanmaktadır. Bu dönemde çocuğa psikolojik destek de verilmemekte ve çocuk hayatı boyunca

uyumsuz, kendine güvensiz, suça eğilimli yetişmektedirler. Cezaevinde kalan anneler için de durum çok farklı değildir. Annenin 6 yaşında çocuğundan ayrılması onda da travma yaratmaktadır. Bir taraftan kendini yalnız hissettirmekte, diğer taraftan çocuğunun dışarıdaki yaşantısından endişe etmektedir. Annelerin yaşadıkları bu acıyı dindirmek için cezaevlerinde çalışan psikolog sayısı ise yetersizdir. Çocuğuyla birlikte olmak isteyen kadınların çocuklarından koparılması, küçük çocukların anneleri hapisanedeysen dışarda kalması da büyük sorunlara neden olmaktadır.

Devlet küçük çocuklu kadınları hapsederken kadınların bebeğiyle sağlıklı bir ilişki kurarak annelik hakkını kullanabileceği, bebeğin fizyolojik ve zihinsel gelişimini sağlıklı şekilde tamamlayacağı bir ortam oluşturmalıdır. Çocuklara kreşe gitme imkânı sağlamalı ve bu kreşlerin mümkünse hapisane dışında olmalıdır. Çocukların kreş dışında da sosyalleşme hakkı olmalıdır. Çocuklar babalarıyla hapisanede kapalı görüş yapmak zorunda bırakılmamalı annenin de yanlarında olacağı açık görüş imkânı sağlanmalıdır. Her kapalı görüşten sonra çocuklarda ciddi psikolojik sorunlar oluşmaktadır.

Çocuklar ve kadınlar için olumlu yasal düzenlemelerin yapılması gereklidir. Cezaevinde anneleriyle birlikte mahkûm edilen çocuklar, anneleriyle cezalandırılmamalıdır. Çocukların hapisanelerde mağdur edilmemesi için Anayasanın 98 ve TBMM içtüzüğünün 104 ve 105. Maddeleri gereğince Meclis Araştırılması açılması hususunda gereğini arz ederim.

Yeddi GÜNDOĞDU
KIRKLARCI

~~Yeddi GÜNDOĞDU~~
Tehsin TANIRAN MURAT BAKAN
Kocaeli İZMİR
Maden

Gülây YEDKİ

Yrd. Doç. Dr. Gülây YEDEKCI

İstanbul Milletvekili

Melike Basmacı
Serzile Mv.

Karim Arslan, Turabi KASIM
Denizler
İsmail

Muallâ Beyan
KIRKLARCI

İrfan BAKIR
UPTM78MV.

Kemal ZYİREK Gazanter
Samir M. O. Yılmaz

Mehmet GÖKSAG

Mehmet Taz

Kadim Dürmer
Tokat

Elif Doğan Tazine
Adnan

AKYILDIZ
Sivas

918.